

DE WONDERBARE LAMP.

Naar Dr. Newton

bewerkt

DOOR

E. J. VEENENDAAL.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

1873.

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50.

DE WONDERBARE LAMP.

„Uw Woord is eene lamp voor mijnen voet.”

Ps. CXIX : 105.

De Psalm, waarin deze woorden gevonden worden, is het langste hoofdstuk in den Bijbel. Hij is in twee-en-twintig deelen verdeeld en bevat een honderd zes-en-zeventig verzen. Het kortste hoofdstuk in den Bijbel is de honderd zeventiende Psalm. Deze bevat slechts twee verzen. Het langste en het kortste hoofdstuk des Bijbels staan dus zeer dicht bij elkander.

Die honderd negentiende psalm is niet alleen merkwaardig vanwege zijne lengte, maar ook vanwege andere zaken. Hij schrijft geheel en al over den Bijbel. Hij heeft tot hoofddoel aan te toonen welk een wonderbaar en uitnemend boek de Bijbel is. En deze psalm is ook merkwaardig vanwege de velerlei namen, die hij aan den Bijbel geeft. In dezen psalm worden niet minder dan *tien* verschillende woorden gebruikt om den Bijbel aan te duiden. Zij zijn: *wet, bevelen, getuigenissen, rechten, oordeelen, woord, inzettingen, geboden, wegen, waarheid*. En van al die honderd zes-en-zeventig verzen is er naauwelijks één, dat niet één of meer dezer namen van den Bijbel bevat. Lees dezen psalm van vers tot vers over, en zie of gij meer dan vijf verzen vinden kunt, waarin

één van die tien namen des Bijbels niet voorkomt. Behalve het 84ste, 90ste, 121ste, 122ste en 132ste vers hebben al de honderd zes-en-zeventig verzen van dezen psalm iets van den Bijbel te zeggen.

Het vers, waarover ik nu ga spreken, is het honderd en vijfde van dezen psalm. Van die tien namen des Bijbels wordt hier gevonden de uitdrukking: »Uw Woord.” En wat zegt het van dit Woord? »Uw Woord is een lamp voor mijnen voet.” Hier wordt de Bijbel vergeleken bij eene lamp. Een lamp dient om licht te geven. Licht is een behoefte voor hen, die in het donker zijn. En God zegt ons, dat dit juist onze toestand op deze wereld is. Hij zegt »dat donkerheid de aarde bedekt en duisternis de volken.” Dit heeft geen betrekking op de uitwendige of natuurlijke wereld, die wij met onze lichamelijke oogen zien. Neen; want daar hebben wij de heerlijke zon, die des daags licht geeft, en de maan en de sterren in alle hare pracht, van welke wij des nachts licht ontvangen. Maar het heeft betrekking op de inwendige of geestelijke wereld — op den toestand, waarin onze zielen verkeerren. Duisternis beteekent in den Bijbel onwetendheid; en als de Bijbel zegt, dat de volkeren der wereld in duisternis verkeerren, wordt daarmede bedoeld, dat zij zeer onwetend zijn omtrent God, den hemel, en alles, wat tot de zaligheid behoort. En dewijl de Bijbel ons al het licht geeft, dat wij aangaande deze onderwerpen bezitten, zoo heet hij »eene lamp.” »Uw Woord is eene lamp voor mijnen voet.” God heeft Zijne heerlijke lamp aan een allerdonkersten hemel gehangen; en haar hemelsch licht straalt kalm en liefelijk op menigten van arme, ongelukkige zwervers, die te midden van al de afgrijselijkheden van middernachtelijk duister hun weg voortzetten. Terwijl wij dit onderwerp bepeinen, zijn er twee vragen, die wij moeten

overwegen. *Watvoor eene lamp is de Bijbel? Wat moet ieder, welke deze lamp bezit, er mede doen?*

I. De eerste vraag kan beantwoord worden met één woord, dat alles bevat wat men van de lamp zeggen kan. Dit is het woord *wonderbaar*. De Bijbel is een wonderbare lamp. Er is een Arabische vertelling van Aladdin's wonderbare lamp. Die lamp was aan Aladdin gegeven door een toovenaar; zoo zegt de vertelling: Als de eigenaar van deze lamp iets noodig had, behoefde hij maar aan de lamp te wrijven, en oogenblikkelijk stond het verlangde voorwerp kant en klaar bij hem. Overvloed van geld, prachtige rijtuigen en paarden, kostbare huizen, ja alles kon in een ommezien verkregen worden door die lamp even te wrijven. Dit *was* waarlijk wonderbaar; maar ik zal u wel niet behoeven te zeggen, dat van deze vertelling geen woord waar is. Zulk een lamp is er nooit geweest. En al ware zij er geweest, dan zou de Bijbel nog veel wonderbaarder zijn dan zij. 'k Zou liever den Bijbel bezitten en het geluk, dat hij aanbrengt, dan tienduizend zulke lampen, waarvan de Arabische vertelling spreekt, ook al ware ieder woord ervan waar. Want geen erger zaak zou ons kunnen overkomen, dan dat wij onzen eigen weg moesten gaan en alles konden krijgen wat wij begeerden. Wij zouden ons diep ellendig maken en ons binnen korten tijd in het verderf brengen, en dat wel zoo zeker als wij leven. Wat de Bijbel tot zulk een heerlijk boek maakt, is, dat hij ons enkel dingen belooft, die wezenlijk goed voor ons zijn; en deze *belooft* hij ons met de stelligste verzekeringen. Het is een wonderbare lamp. Maar wat maakt haar toch zoo wonderbaar? *Zij is wonderbaar door het LICHT, dat zij verspreidt; zij is wonderbaar vanwege den TROOST, dien zij schenkt; en*

zij is wonderbaar vanwege de VEILIGHEID, die zij verleent.

De Bijbel is een lamp, die een *wonderbaar* licht verspreidt. Het licht dat van deze lamp schijnt, is in verschillende opzichten *wonderbaar*. Het is wonderbaar van wege *den langen tijd*, gedurende welken het heeft geschenen. De meeste lampen schijnen slechts weinig uren achtereen en gaan dan uit. Maar deze lamp heeft reeds bijna zes duizend jaren geschenen. Zij werd aangestoken in den hof van Eden. Toen Adam zondigde, bracht hij die duisternis in de wereld, waarvan wij hebben gesproken. De eerste belofte, die God hem omtrent den Zaligmaker gaf, welke later zou komen, was zooveel als het aansteken van één draadje in de pit van deze lamp. Toen daarna andere gedeelten des Bijbels geschreven werden, brandde de lamp al helderder en helderder, totdat eindelijk de Heere Jezus kwam en het Nieuwe Testament voltooid werd. En thans heeft die lamp reeds bijna twee duizend jaar met vol licht gebrand. Het is dus wel een wonderbare lamp, als gij denkt aan den langen tijd, gedurende welken zij licht heeft gegeven.

Zij is ook wonderbaar *van wege den afstand tot waar zij schijnt*. Gij weet wel, dat de meeste lampen niet verre schijnen. Als gij bij eene lamp duidelijk wilt zien, moet zij dicht bij u zijn. Gij kunt haar licht wel honderden ellen ver zien, en, wordt zij hoog opgehangen, dan kunt gij het wel op een afstand van eenige mijlen zien. Zoo is het ten minste met het licht van een vuurtoren. Maar dit is nog maar weinig, vergeleken bij den Bijbel, Gods wonderbare lamp, die van den hemel tot de aarde schijnt. Wij achten het reeds wonderbaar, dat het licht der zon een weg van vele duizendtallen van uren moet afleggen, eer het tot ons komt; maar het licht dezer goddelijke lamp schijnt

nog verder. Niemand weet hoe ver de hemel van ons af is. Maar al kunnen wij den afstand niet meten, wij kunnen toch bij het licht dezer lamp in den hemel zien. Zij schijnt zoo helder, dat, wanneer wij bestendig in haar licht staan, wij de paarden poorten en de gouden straten en de kristallen stroomen des hemels duidelijk kunnen zien. En deze lamp schijnt niet slechts van den hemel tot de aarde, maar haar licht reikt ook van het eene einde der wereld tot het andere. Het schijnt thans tot over de wijdste zeeën en over de hoogste bergen en in de donkerste hoeken der aarde. O, hoe wonderbaar is deze lamp *vanwege den afstand, dien zij doorschijnt.*

En dat licht is *verder wonderbaar van wege de kracht, waarmede het schijnt.* Eenige lampen branden zoo flauw, dat de minste tocht ze uitblaast. Wilt gij er mede loopen, zoo moet gij uw hand er voor houden, en zeer voorzichtig gaan, of gij zult in het duister raken. En ook, als de lucht niet zuiver is, zult gij dikwijls bevinden, dat lampen niet willen branden. 't Gebeurt wel, dat, als menschen in putten of andere diepe plaatsen afdalen, waar de lucht bedorven is, de lampen, die zij bij zich hebben, in een oogenblik uitgaan. Maar met Gods wonderbare lamp is het geheel anders. Deze schijnt met zooveel kracht, dat er nog nooit een storm gewoed of een wind gewaaid heeft, die haar heeft kunnen doen uitgaan. De satan en de goddelooze menschen haten deze lamp en hebben al het mogelijke beproefd, om haar licht uit te blusschen, doch te vergeefs. Zij hebben stormen van wreede vervolging verwekt; en vuur, en zwaard, en kluisters, en kerkers zijn gebezigd geworden om de menschen te beletten den Bijbel te lezen en te verspreiden, maar het is nooit gelukt. Zij zijn nog nooit in staat geweest om die wonderbare lamp

uit te blusschen. En is er geen wind sterk genoeg hiervoor, er is ook geen lucht onzuiver genoeg voor. Zij is tot in de donkerste mijnen, de diepste groeven en de vuilste holen der aarde gebracht, en zij is ook daar met een bestendig helder licht blijven schijnen, tot de duisternis geheel verdwenen, de onzuiverheid geheel verdreven was. Als wij dus aan dit alles denken — aan den *langen duur* in welken, aan den *afstand* door welken en aan de *kracht* met welke zij schijnt, dan zien wij duidelijk, dat zij een wonderbare lamp kan genoemd worden, vanwege *het licht dat zij verspreidt*.

Maar zij is ten tweede wonderbaar *vanwege den troost, dien zij schenkt*. Deze lamp geeft den menschen troost *onder de beproevingen des levens* en ook *in het vooruitzicht van den dood*. Hetzij wij rijk of arm, geleerd of ongeleerd zijn, wij zullen beproevingen moeten doorstaan; en te midden van die beproevingen kan alleen de Bijbel — Gods wonderbare lamp — ons waren troost geven.

Zie op Daniël. Hij was een groot man, een wijs man, een geëerd man. Op den koning na bekleedde hij den hoogsten post bij een volk, dat toen het machtigste volk op aarde was. Maar goddelooze mannen maakten eene samenzwering tegen hem. Hij werd valschelijk beschuldigd van ontrouw aan zijnen koning en zijn land. Hij werd als 't ware in een oogenblik van zijne posten beroofd en uit zijn huis gesleept en, naar men dacht, aan een wreeden en schandelijken dood prijsgegeven. De duistere leeuwenkuil werd geopend en hij er in geworpen. Maar hoe woedend ook die wilde dieren anders waren, zij waren jegens hem zoo zacht als lammeren. Hunne muilen werden gesloten en hunne woede werd bedwongen door eene onzichtbare maar machtige kracht, en zij deden hem

niet het minste leed. Daniël's toestand was met dat al een toestand van groote beproeving. Maar hij had Gods Woord om te bepeinzen. In het duister van die afgrijslijke kuil bescheen die wonderbare lamp Daniël's gemoed en hij werd daardoor rijkelijk getroost.

Zie op Paulus. God zond hem uit om het evangelie te prediken. Hij trekt rond en verkondigt, waar hij maar gelegenheid heeft, aan iedereen, welk een heerlijk Zaligmaker Jezus is, en welke groote zegeningen Hij schenkt aan allen, die Hem liefhebben en vreezen. Maar een boos overste kan niet dulden, dat Paulus van Jezus spreekt. Hij gebiedt hem die prediking te staken. Paulus wil dit niet doen. Hij gelast, dat Paulus met roeden op den blooten rug gegeeseld worde, tot het vleesch is opengereten, en het bloed in stroomen uit de felle wonden vloeit. Daarop wordt hij met ketenen beladen en in een akeligen kerker geworpen. Ach, welk eene beproeving was dat! En hoe verdroeg hij haar? Bracht hij den nacht door met schreien en zuchten over zijn hard lot? Neen, in 't geheel niet. Hij had Gods wonderbare lamp bij zich en die scheen zoo helder in zijn hart en maakte hem zoo gelukkig, dat hij zijn opengereten en bloedenden rug vergat; en alsof hij in een paleis, in plaats van in een gevangenis zat, zong hij uit de blijdschap zijns harten psalmen en liederen, zoodat al de gevangenen hem hoorden.

Maar nu zal ik u een gebeurtenis uit onzen tijd mededeelen. Een oud kreupel man woonde alleen in een ellendige hut, die zoo oud en aan stuk was, dat er de koude wind vrijen doortocht had. Het dak liet de smeltende sneeuw en den regen overal door, behalve in één hoekje, waar het strooleger van den armen man stond. Armer en naarder toestand kunnen wij ons moeilijk voorstellen. Maar die arme kreupele

man was een waar Christen, die Jezus liefhad en een gegronde hoop op den hemel had. Wilt gij gaarne weten, hoe hij in die eenzame en treurige hut gestemd was? Welnu, een Christelijk vriend en buur gaat hem een morgenbezoek brengen. Het is een ruwe, koude Decemberdag. De bezoeker opent de deur, en zegt tot den armen lijder: »Wel, Jan! hoe gaat het van morgen?» »O, mijnheer,» antwoordt hij, »ik zit met groote blijdschap onder zijn schaduw, en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.» Hij wilde hiermede zeggen, dat hij de tegenwoordigheid zijns Zaligma-kers ondervond, en dat dit hem vrede en vreugde gaf te midden van al zijne armoede en smart. Gods wonderbare lamp scheen in die schamele hut en de arme lijder aldaar werd te midden der levensbeproe-vingen er door vertroost.

Maar evenzeer als in de beproevingen des levens hebben wij ook in het *voorzicht des doods* troost noodig; en die wonderbare lamp kan dien troost ons schenken. Sterven is een plechtige zaak: dat afscheid nemen van al wat ons op aarde zoo gemeenzaam was; die scheiding van al de dierbare vrienden, die wij hier gekend en liefgehad hebben; — dat nederliggen in het stille graf en dat vergaan tot stof; — dat staan voor den rechterstoel van Christus en voor eeuwig tot geluk of tot ellende verwezen te worden, ô, in dat alles is iets onuitsprekelijk plechtigs! Wie kan er aan denken, zonder met ontzag te worden vervuld? Ja, in 't gezicht des doods hebben wij meer dan op eenigen anderen tijd troost noodig. En wij moeten dien hebben, anders zullen wij er waarlijk ongelukkig aan toe zijn. Maar ware, blijvende, voldoende troost kan ons alleen gegeven worden door den Bijbel.

Die wonderbare lamp werd aangestoken, opdat zij over de duisternis des grafs zou lichten. Schijnt zij

werkelijk, dan is er troost in het gezicht des doods schijnt zij niet, dan is er geen troost. Ik wil u dit door eene treffende geschiedenis ophelderen. Twee Hindoos lagen op sterven. Een hunner was nog een heiden; hij was zonder deze lamp. De ander was een Christen: hij had ze. Let nu eens op het onderscheid tusschen hen. De heidensche Hindoo gevoelde, dat de dood met snelheid naderde. Hij zond om den Brahmin, zijnen priester, en vroeg hem met de grootste belangstelling: »Wat zal er van mij worden als ik sterf?» »Bij uwen dood,» zeide de Brahmin, »zal uw geest in het lichaam van een kruipend dier komen en daar een langen tijd leven.» »En als die tijd voorbij is, wat zal er dan van mij worden?» vroeg de stervende man weder. »Dan zult gij weder voor een langen tijd in het lichaam van een ander dier wonen,» zeide de Brahmin. »En wat dan?» vroeg de arme man. De Brahmin stelde hem eene lange reeks van veranderingen voor, die eenige duizenden jaren zouden aanhouden. Bij elken nieuwen overgang werd hem door den stervende de ernstige vraag gedaan: »En wat dan?» Hij gevoelde dat duizenden jaren niets waren in vergelijking met de eeuwigheid. De Brahmin was aan het einde zijner verhuizingen gekomen, maar hoorde nog altijd de vraag: *Wat dan?* De Brahmin kon niets meer antwoorden. Hij had niets meer te antwoorden, en de arme stervende heiden, die daar zonder hoop of troost lag, was genoodzaakt een sprong in het duister te wagen, om uit eigen treurige ervaring de vraag te kunnen beantwoorden. Gods wonderbare lamp had hem nooit beschenen om hem bij het gezicht des doods troost te schenken, en daarom kon hij ook niets vinden.

Maar een andere Hindoo lag op sterven. Het was een jong man, die aan een zendingschool verbonden was.

Daar had hij den Bijbel leeren lezen, en deze had hem den weg der zaligheid doen kennen. Hij gevoelde, dat zijne laatste ure gekomen was. Hij riep een zijner vrienden aan zijne legerstede, en met vrede en blijdschap op het gelaat, riep hij: »Zing, broeder, zing!» »Wat moet ik zingen?» vroeg zijn makker. »Zing van de zaligheid door Jezus' bloed verworven. Zing: »Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus;''' en hierop viel hij op zijn bed neder en stierf. Hij bezat die wonderbare lamp. Zij had zijne ziel beschenen; en haar helder licht gaf hem troost in het gezicht des doods.

Maar deze lamp is ook wonderbaar *vanwege de VEILIGHEID die zij verleent*. Menschen die in kolenmijnen afdalen, zijn aan vele gevaren blootgesteld. Soms wordt er in die mijnen een bijzonder soort van gas gevonden, hetwelk op hetzelfde oogenblik, dat het met de vlam eener lamp of kaars in aanraking komt, als buskruit ontploft en allen verbrandt en doodt, die in zijn bereik zijn. Op deze wijze zijn honderden personen reeds omgekomen. Eenige jaren geleden vond een wijs en goed man, Humphrey Davis geheeten, eene lamp uit, die tegen het gevaar van gasontploffing moest beveiligen. Rondom de vlam der lamp was zijn ijzerdraad op zulk eene wijze geplaatst, dat de mijnwerkers er de aanwezigheid van dit gevaarlijke gas uit konden bespeuren; en tegelijkertijd belette het de vlam van het gas aan te raken, zoodat zij bijtijds aan het gevaar konden ontkomen. Zij wordt Davy's veiligheidslamp geheeten, en is den mijnwerkers tot groot nut geweest. Zij heeft vele honderden levens gered.

Nu kunnen wij deze aarde bij een groote kolenmijn en al hare bewoners bij mijnwerkers vergelijken. De zonde, die hier heerscht, is de gevaarlijke gassoort,

en als deze met onze booze driften in aanraking komt, ontstaan daardoor dikwijls hevige ontploffingen, die grooten jammer teweegbrengen. Wij hebben eene veiligheidslamp noodig om ons aan te wijzen, waar de gevaren liggen, en om ons er aan te helpen ontkomen. En zulk een lamp hebben wij. De Bijbel is de veiligheidslamp, die God voor dit doel gegeven heeft. Als wij, terwijl wij ons in die groote mijn bewegen, den Bijbel met ons dragen en zorgvuldig gebruiken, zoo zal hij ons volkomen veiligheid geven. Hij zal ons altijd waarschuwen als het gevaar nabij is en ons aantoonen, hoe wij er aan kunnen ontkomen. Dit bedoelt juist onze tekst, wanneer hij zegt: »Uw Woord is een lamp voor mijnen voet." Het is eene wonderbare lamp, en in niets zoo wonderbaar als in de veiligheid, die zij verleent aan allen, die haar op de rechte wijze gebruiken. Zulke menschen worden gezegd »onder de schaduw van Gods vleugelen" en »in de palm Zijner hand te zijn." In dezen toestand verkeerde David, toen hij zeide: »De Heere is mijn licht en mijn heil, wien zoude ik vreezen? De Heere is mijn levenskracht, voor wien zoude ik vervaard zijn?" Hij wist, dat een nimmer sluimerend oog hem bewaakte en een nimmer vermoeide arm ter zijner verdediging uitgestrekt was. En dit is evenzeer waar van ons als van David, indien wij namelijk bij het licht van die wonderbare lamp wandelen. Dan hebben de woorden uit den een-en-twintigsten psalm betrekking op ons, en toonen zij de veiligheid aan, die wij genieten. »De Heer is uw bewaarder, de Heer is uwe schaduw, aan uwe rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De Heere zal u bewaren van alle kwaad; uwe ziel zal Hij bewaren. De Heer zal uwen uitgang en uwen ingang bewaren, van nu aan tot in der eeuwigheid." En als wij denken aan

licht dat deze lamp geeft, aan den troost dien zij biedt, en aan de veiligheid die zij verleent, zoo zien wij met hoeveel recht zij eene wonderbare lamp genoemd kan worden. En hiermede is onze eerste vraag beantwoord: Wat voor eene lamp is de Bijbel?

II. De tweede vraag kan korter beantwoord worden: *Wat moet ieder, welke die lamp bezit, er mede doen? Ieder moet haar gebruiken; en ieder moet haar aan anderen zenden.*

Wij moeten zelve deze lamp gebruiken. Daartoe is zij ons gegeven. 't Is voor ons allen noodig, dat wij haar gebruiken. Zij schijnt rondom ons en in onze harten, opdat wij de grootte onzer zonden zien en tot den Heere Jezus komen om er van verlost te worden. Deze wonderbare lamp kan ons geen goed doen, zoo zij ons niet den weg tot den Heere Jezus wijst, om Hem te leeren liefhebben en dienen. Wij kunnen haar wel missen, ja het ware veel beter voor ons, dat wij haar niet bezitten; indien wij er toch geen goed gebruik van maken. *Geen grooter zonde kunnen wij begaan, dan dat wij deze lamp niet goed gebruiken.* Dit zal ons het oordeel der eeuwige verdoemenis op den hals halen. De Heiland zeide, toen hij op aarde was: »Dit is het oordeel» (dat beteekent: dit is het waarom de menschen zullen veroordeeld worden), »dat het licht in de wereld gekomen is en de menschen de duisternis liever gehad hebben dan het licht, dewijl hunne werken boos zijn.» Kinderen, laat ons daarom deze lamp gebruiken om door haar den weg ten hemel te vinden; en vinden wij dien weg, laat ons er dan op trachten te wandelen. Dit is het rechte gebruik, dat wij voor onszelve van die lamp maken.

Maar wij moeten haar ook aan anderen zenden. Er was eens een visscher, wiens hut op een hooge en

rotsige kust stond. In de nabijheid was een kreek met een zandigen wal, waarop hij gewoonlijk zijn bootje trok en van waar hij dagelijks zich aan zijn moeilijk werk op de wateren der onstuimige zee begaf. Op zekeren dag ging hij als naar gewoonte uit, om den dag met visschen door te brengen. Heel gelukkig arbeidde hij tot laat in den namiddag, toen hij aan de lucht de dreigende teekenen van een naderenden storm bemerkte. Aanstonds haalde hij zijn netten op en besloot hij, zoo mogelijk, zijn woning te bereiken vóór de storm nog over hem losbarstte. Maar hij was nog ver van huis, de wind was fel, de zee was woest, de storm naderde met snelheid, en de dag was bijna voorbij. Maar toch wendde hij moedig en vertrouwend zijne boot in de goede richting, en roeide op huis aan. Met kracht bewoog hij zijne riemen en de boot vloog snel over de witgepluimde golven. Maar de lucht boven hem werd al donkerder en donkerder; en weldra was al het daglicht verdwenen. Van de kust zag hij niets meer; evenmin bemerkte hij iets van die welbekende bakens, naar welke hij gewoon was zijn koers te richten. Hij ging zoo dicht langs de kust als hij konde, zonder tegen hare scherpe rotsen te stooten. En daarop roeide hij voort, tot hij uitgeput was; maar geen enkel teeken van zijne hut, of van de kreek kon hij ontdekken. De storm woedde heviger en het duister nam toe. Hij begon alle hoop te verliezen en de dood grijsde hem aan. Ieder oogenblik verwachtte hij, dat zijne zwakke boot in de woedende stormen zou verzwolgen worden. Maar juist in dien tijd bemerkte hij een flauwe lichtstraal. Dit gaf hem nieuwe kracht. Met nieuwe inspanning roeide hij voort. Heel spoedig bemerkte hij, dat dit licht uit zijn eigen hutje straalde. Bij dat licht kwam hij aan de kreek, die hij gewoon was binnen te roeien. Hij trok zijn boot vei-

lig op den wal en uit dankbaarheid voor zijne verlossing, vulde hij, vóór hij naar bed ging, nog eens de lamp met olie en plaatste haar in het venster zijner geringe woning, opdat haar vriendelijk licht op de onstuimige zee mocht schijnen en wellicht den eenen of anderen door den storm overvallen reiziger naar eene veilige plaats mocht geleiden. En zoolang hij leefde, hield hij dit vol. Dit was juist zooals 't behoorde. Hij maakte zelf een goed gebruik van de lamp, en trachtte daarna er ook anderen tot nut mede te zijn. Zoo behooren wij ook te doen. Wij hebben Gods wonderbare lamp. Zij schijnt overal op ons pad. Zij toont ons aan, hoe wij over de onstuimige levenszee kunnen roeien, om ten slotte de haven van eindelooze rust en veiligheid te bereiken. Maar duizenden onzer medeschepselen worden op deze stormachtige zee rondgeslingerd, zonder dat een enkele lichtstraal hun den weg aanwijst. Wat is onze plicht? Behoeven wij hun die wonderbare lamp niet te zenden? Dit is alles wat zij behoeven. Zij is er overvloedig toe in staat om hen naar de eenige plaats te leiden, waar veiligheid te vinden is. En als wij onze gaven aan de zendingszaak schenken, als wij ons geld geven om den Bijbel aan de in 't duister verkeerende heidenen te zenden, en als wij tot God bidden om onze gaven te zegenen, dan houden wij die wonderbare lamp omhoog, opdat degenen, die in duisternis zijn, haar licht mogen zien, haar spoor volgen, en voor eeuwig gelukzalig zijn.

Er zijn twee dingen, lieve kinderen, om welke gij vurig bidden moet.

Het eene is, dat God u genade geve om zelf een goed gebruik van die lamp te maken; en het andere, dat Hij u helpe om alles wat gij kunt, te doen, tot het zenden van dat licht aan anderen. Toen Jezus op aarde was, zeide Hij tot zijne discipelen: Terwijl gij

het licht hebt, wandel in het licht, opdat de duisternis u niet bevange." Hetzelfde zegt Hij tot ons. Als wij verzuimen om die lamp op de rechte wijze voor onszelfen te gebruiken, begaan wij eene groote zonde, en stellen wij ons aan groot gevaar bloot. En dit doen wij ook, als wij haar aan anderen verzuimen te zenden. Want de Schrift zegt op eene andere plaats: »Die geweten heeft goed te doen en het niet doet, dien is het zonde." God bekwame ons om op te merken en te weten wat wij behooren te doen, en geve ons ook genade om dit getrouw te vervullen, om Jezus' wil. Amen.

Bij den uitgever dezes verschijnt mede :

WAAT DE HEER OMS HEER.

NAAR DR. NEWTON BEWERKT DOOR

B. J. VEENENDAAL.

Prijs 10 ct. 25 Ex. *f* 2.25. 100. Ex. *f* 6.50.

Vroeger verscheen :

W. F. BEVZ, DE BEIDE KERSDAGEN OP SUMATRA. 2e Druk.

J. P. v. d. MAAS, Jr. DE WONDERLIJKE WEGEN DES HEEREN, OF DE AVOND
Vóór EN NA HET KERSEFEEST.

Prijs van elk 7½ ct. 25 Ex. *f* 1.50, 100 Ex. *f* 6.00